

Dolní Kalná - Sněžka 39. ročník dálkového pochodu za východem Slunce.

Bylo pátek odpoledne, výměna stoupaček v Trutnovském bytu skončila nečekaně brzo a tak jsem se doma zaobýral myšlenkou co s 3 denním víkendem. V 7 hodin padlo rozhodnutí. Začnu na Sněžce. Vytahnul jsem batoh, namazal chleba s máslem, ve tři čtvrtě na osm jsem sednul do auta a pět minut před osmou jsem byl na startu v Kalné. Ještě na mě čekalo jedno místečko na zaparkování auta. Dostal jsem propozice s číslem 711 a přesně ve 20.00 za teploty 26°C vyrazil směr Sněžka. Slunce mi ještě chvíli svítilo na cestu a už na 5. km nás čekal půllitr studené vody. Přišla k duhu. V Kunčicích jsme museli překročit lano, podepsat se do knihy a odměnou byl fluoreskující pásek. První divadlo začalo u Malé Sněžky, vyšel úžasný měsíc, jeden den po úplňku, pak už nám svítil na cestu celou noc. Čelovka se ukázala jako zbytečná zátěž v batohu. Taky Svatojánští broučci se činili a před Fořtem v lese jich byla spousta, nádherně nám svítili na cestu. V Černém dole jsme se občerstvili, bohužel jsme byli stále na ocase a tak výběr v hospodě se zmenšoval, ale čocková polívka to zachránila. Během stoupání na Lyžařskou boudu jsme došli jádro pochodu, dál už to bylo na husto. Někteří si nedali říct a přeci jen svítili čelovkami a to občas i dozadu do očí, to bylo dost nepříjemné. Zastavil jsem se Na rozcestí, trochu klimbнул, pomohlo to. Za těchto podmínek i ¼ hodinka relaxace pomůže. Na Sněžku jsem dorazil asi 15 minut před východem slunce a přišla únava. Divadlo východu slunce bylo přerušované občasným pádem hlavy do klína, ale osvěžilo to. Cesta „Bílým Labem“ utekla. V cíli meloun to byla pochoutka. Pak jen autobusem do Kalné, vůbec nevím, kudy jsme jeli, bylo to hodně rychlé, cesta autem domů taky rychle utekla. Jen jsem si říkal, nesmíš usnout. Doma zahradní sprcha a postel. Vzbudil jsem se ve 4 odpoledne.

Jiří Tichý

